

cinema | «sicko»

Una imatge del documental.

El malson sanitari americà

► **Títol original:** *Sicko*. EUA, 2007
Director: Michael Moore (documental)

ÀNGEL QUINTANA
 La primera escena de *Sicko*, de Michael Moore, és digna de la millor novel·la negra. Un fuster s'amputa dos dits amb una serra i reconeix que malgrat haver-los conservat en gel només li'n varen poder trasplantar un. Per què no li van posar bé l'altre dit? Més d'un lector suposarà que perquè el tenia tan triturat que els metges no varen poder fer res per salvar-li-ho. La resposta, però, és una altra. L'home es va quedar sense un dit perquè només tenia diners per pagar-se l'operació d'un dit, no la de tots dos i, com és sabut, als Estats Units no hi ha seguretat social. La broma marca el to de la pel·lícula. Després d'haver-se ficat amb les llicències d'armes i amb la política de George Bush respecte a la guerra d'Iraq, li ha tocat el torn a denunciar la política sanitària americana. La pel·lícula, però, aquest cop té alguns problemes seriosos.

El primer resideix en el fet que l'any 2007, quan *Sicko* es va estrenar a la resta del món, a la presidència dels Estats Units hi havia el govern republicà de George Bush. Obama era només un hipotètic candidat demòcrata que encara havia de guanyar les eleccions primàries. Vista avui, quan Barak Obama és a la Casa Blanca, la cosa canvia de manera substancial. L'adrenalina anti-Bush que destil·la la pel·lícula esdevé un document històric, es converteix en cosa del passat. El segon problema té a

veure amb el fet que la denúncia que Moore realitza de la sanitat americana es basa en algunes qüestions excessivament òbvies per a tot ciutadà europeu.

En un moment determinat, Moore se'n va a París, entrevista diferents metges, visita alguns hospitals i demostra als espectadors que a París la medicina, gràcies a la seguretat social, és gratuïta i que els ciutadans europeus no han de dependre dels interessos de les mútues sanitàries. Per a tots nosaltres, el gran descobriment de Moore no és més que un gest de redundància.

Un cop superats els seriosos problemes de la pel·lícula, la millor manera que tenim de veure *Sicko* és la de fer-ho sense complexos. Els espectadors no poden estar donant voltes sobre si Bush juga brut o no i sobre si és un manipulador. *Sicko* s'ha de veure com el darrer espectacle del més gran *showman* del documental americà. Des d'aquesta perspectiva pot resultar simpàtic veure com Bush convenç una colla de bombers, que varen intoxicar-se treballant en la desferra de les torres bessones, perquè viatgin a Cuba. Als hospitals de Fidel Castro, els herois de l'Amèrica del nou mil·lenni acaben curant-se gratuïtament. La medicina comunista fa el que no pot fer la medicina capitalista: els recursos són millors, el personal mèdic està més preparat i, a més, és gratuïta. Més enllà de la seva posada en escena, l'actitud descarada de Michael Moore resulta a estones simpàtica, encara que els seus excessos sempre cansen.

► **Pau Morales reinterpreta Girona en una tela gegant.** L'artista gironí Pau Morales (Girona, 1977) va pintar ahir en directe una tela de 123 x 250 centímetres instal·lada al pont de Pedra de Girona, en què va fer una reinterpretació d'elements

emblemàtics de la ciutat, com ara les cases del riu, el pont de les Peixateries Velles, la catedral o Sant Feliu. L'acció artística, batejada amb el nom de *Pinta-ponts* i que feia part del festival Inund'art, va començar a les 11 del matí. / EL PUNT

El grup empordanès La Mata, hereu de Petaca, publica un CD

X.C. / Calonge
 ● La Mata, un grup de pop-rock «diferent» que va néixer de les cendres de Petaca, ha publicat el seu primer CD, una maqueta titulada *Se pasó el arroz*, que inclou vuit cançons pròpies i es pot adquirir en diversos bars de Platja d'Aro, Calonge i Palamós, localitats d'on procedeixen els tres components del grup. La Mata està format per Carlos Vinyals

(bateria), Marc Estragues (guitarra) i Josan Trujillo (baix i veu). Tot i que alguns han volgut compararlos a El Último de la Fila, especialment per la veu de Trujillo, ells remarquen que la seva proposta no té res a veure a la del tandem format per García i Portet. De fet, els seus components reconeixen que els seus gustos són més amples, més diversos i contundents (Dream Theater,

Coldplay, Metallica), però aquests grups tampoc no són pistes per presentar la música de La Mata, ni molt menys. És millor visitar www.myspace.com/lamatapalamos i fer un tast de les seves cançons. La maqueta es va gravar el març passat als estudis d'Antonio Delgado, a Vilafranca del Penedès. Delgado havia estat tècnic de directe de Sopa de Cabra, Els Pets i Gossos.

Dimecres 6 de maig, a 2/4 de 7 de la tarda

A la seu del diari El Punt, a la sala d'actes de la Farinera Teixidor (carrer Santa Eugènia, 42) de Girona.

Presentació del Fòrum i conferència inaugural

“Els 100 primers dies de l'administració Obama”

A càrrec de:

Stephen J. Wayne

Professor i director del màster en govern dels EUA, Georgetown University

Presentació:

Xavier Arbós

Catedràtic de dret constitucional i degà de la Facultat de Dret de la UdG

Amb el suport de:

Consolat General dels EUA a Barcelona

Consell per a la projecció internacional de Girona i les seves comarques

Organitzat per:

EL PUNT